

Agerschou (SF):

Det er rigtigt, at det konservative folkeparti indtil for et års tid siden gik ind for, at § 48 skulle være uafhængig af forældreindtægt, men siden har man skiftet mening og bl.a. fået indført en bagatelgrænse. § 48 drejer sig om hjemmeboende børn; det vil sige, at hvis et barn er indlagt på sygehus, er der ikke efter § 48 mulighed for at støtte forældrene økonomisk, sådan som vores forslag lægger op til.

(Kort bemærkning).

Mette Aarup (KF):

I praksis virker denne bestemmelse sådan, at vi ude i kommunerne kan give den hjælp, og vi giver den hjælp. Vi hjælper de forældre, der har hjælp behov, og det er udearbejdende og ikke hjemmegående.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 63:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme af ligestilling mellem kønnene ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg, nævn, kommissioner m.m.

Af Niels Helveg Petersen (RV) m.fl.
(Fremsat 15/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Statsministeren (Poul Schlüter):

Forslaget er en uændret genfremsættelse af et forslag, der ikke blev færdigbehandlet før valget i januar 1984. Derfor vil jeg for nu at gøre det lidt kort henvide til mine bemærkninger ved førstebehandlingen sidste år – det var den 22. november 1983, folketingets forhandlinger 1983-84, 1. samling, sp. 1956-1958.

Siden den tid er der for så vidt ikke sket de store ændringer eller forbedringer i ligestillingen mellem kønnene i udvalg og kommissioner m.v. Jeg mener dog, at vi nogle steder har kunnet administrere i den rigtige retning. Jeg vil gerne gentage mine tidligere bemærkninger om, at arbejdet med at forhøje kvinders andel af medlemstallet i udvalgene bestemt bør fortsættes og intensiveres væsentligt.

Det er klart, at man i tilfælde, hvor det er en absolut forudsætning for deltagelse i nævns- eller udvalgsarbejde, at de pågældende besidder ganske specifikke, skal vi sige tekniske kvalifikationer på højt specialiseret niveau, måske kan finde – måske – en tålelig forklaring på, at kvinder i sådanne eksempler er stærkt underrepræsenteret. Man skal passe på med at acceptere forklaringerne om, at der er en særlig teknisk grund osv. Det må ikke være en undskyldning. Efter den holdning, jeg har til hele dette spørgsmål, bør man kun acceptere forklaringen, hvor den lader sig udtrykkeligt dokumentere. Det synes jeg nok man kan bede om.

Jeg mener, at der vil kunne findes veje til gennemførelse af en mere ligelig kønsmæssig repræsentation i, hvad vi har af udvalg og den slags, og jeg vil over for det folketingsudvalg, der skal behandle det radikale venstres beslutningsforslag, fremsætte nogle tanker og ideer om, hvordan nye retningslinjer for udpegning af medlemmer til udvalgene vil kunne formuleres.

I forbindelse med det i efteråret fremsatte beslutningsforslags behandling i folketinget indledte vi i statsministeriet overvejelser om, hvorledes udviklingen henimod en mere ligelig kønsmæssig repræsentation i udvalgene kunne fremskyndes.

Med en mere helhjertet indsats tror jeg vi kan komme et langt skridt videre. Som jeg sagde sidste år, kan jeg ikke anbefale en direkte kønsvotering. Jeg tror ikke, det er klogt. Jeg tror, det vil blive til for stive mate-

[Statsministeren]

matiske systemer, som alt for let ville modvirke det gode formål.

Men der er heldigvis andre veje, man kan gå, og jeg vil med glæde drøfte sådanne veje med det udvalg, der skal arbejde med forslaget. Det radikale venstres forslag danner et inspirerende og fortræffeligt grundlag for udvalgsarbejdet, og som det fremgår af folketingsbehandlingen sidste år, viste der sig at være en bred tilslutning til at indføre nye regler og en positiv holdning til disse problemer.

Helle Degn (S):

Dette forslag er, som statsministeren siger, en uændret genfremsættelse, og derfor skal jeg indledningsvis nøjes med at henvise til min tidligere ordførertale. Vi ser meget gerne forslaget fremmet og støtter det.

Siden debatten sidst er der jo sket et og andet. Desværre må man vel nok konstatere, at processen går langsomt, og at der åbenbart er flere stopklodser i systemerne end bare de synlige, som man måske kunne forvente.

Ministrene har i den tid, der er gået, desværre bidraget til en lidt trist fortsættelse af, at der ikke rigtig sker noget. Når jeg siger det, vil jeg da godt eksemplificere det en smule.

F.eks. har indenrigsministeren skullet nedsætte et etisk udvalg om bioteknologi, og det kom til at bestå af seks mænd og ingen kvinder. I politiets klagenævn er det min opfattelse at der er for få kvindelige advokater. For det tredje har socialministeren nedsat et socialt kontaktudvalg, som skulle sikre kontakten mellem de private sociale organisationer og centraladministrationen. Der har man ikke fundet anledning til at lade den nye Mødrehjælp eller andre relevante sociale institutioner, som tager sig af kvinders problemer, blive repræsenteret. Det synes jeg faktisk er sørgeligt.

Derudover er der blevet nedsat et teknologiuvalg under industriministeren, som tager sig af teknologiudviklingen i det danske samfund, hvor der ingen kvinder er repræsenteret. For det femte vil jeg nævne teknologinævnet om anvendelse af EDB i hele den offentlige sektor som et eksempel på en måske lidt kedelig fortsættelse af en negativ udvikling.

Den frivillige underretning går det desværre også lidt trægt med både af selve statsministeren og af ligestillingsrådet. Så vidt jeg har forstået ligestillingsrådet, har man dér, siden vi behandlede forslaget sidst, forhandlet med arbejdsministeriet nu i et år uden rigtig at nå nogle resultater. Det er lidt beskæmmende, for vi kan helt tilslutte os den meget rigtige intention, der ligger i forslaget – det siger jeg også i relation til det, statsministeren var inde på – nemlig at hvis man vil modvirke og undgå de stive procentregler, så må man også medvirke positivt til, at tyngden i aktionerne ligger ude på arbejdspladserne. På de områder, hvor man gerne vil ændre fordelingen, kan vi få de mest relevante løsninger, og derfor er det lidt beskæmmende, at det går langsomt med disse forhandlinger.

Socialdemokratiet kan også på denne baggrund tilslutte sig forslaget og bakke ideerne op. Vi håber, at forslaget snarest kan realiseres.

Gammelgaard (KF):

Som jeg sagde, da vi sidst behandlede dette forslag, er det konservative folkeparti tilhænger af, at kvinder og mænd skal have lige muligheder; det er klart vor holdning, at kvinder og mænd skal ligestilles. Vi giver det radikale venstre ret i, at det er gået for langsomt med ligestillingen. Af bemærkningerne til forslaget fremgår, at der pr. 1. januar 1980 var knap 8.000 medlemmer af ca. 800 statslige udvalg m.v. fordelt på alle ministerier, og af disse 8.000 medlemmer udgjorde kvinderne gennemsnitligt 8,9 pct. Det er jo en alt, alt for lav andel.

Det kunne i øvrigt være interessant at vide, hvad kvindernes andel er i dag. Det tal savner vi faktisk i diskussionen, og jeg håber, at vi kan få det frem i forbindelse med udvalgsarbejdet om det foreliggende forslag. At det er gået for langsomt og stadig væk nok går for langsomt, er vi ikke uenige om.

Fru Helle Degn nævnte en række eksempler, hvor hun mente, at udvalgs sammensætningen gav udtryk for en negativ indstilling til kvindelig repræsentation. I hvert fald var kvinderne ikke tilstrækkelig repræsenteret i de forskellige udvalg, der blev nævnt. Jeg kunne jo også trække frem, at skatteministeren har siddende to vigtige udvalg med kvin-

[Gammelgaard]

delige formænd. Jeg tænker på skattelovrådet og på udvalget om ægtefællebeskatning, og hvad angår det sidste, er der som bekendt tale om, at ikke mindre end $\frac{2}{3}$ af udvalgets medlemmer er kvinder.

Det konservative folkeparti går ind for frihed og er imod tvang. Vi vil f.eks. finde det betænkeligt at pålægge organisationerne at udpege personer af bestemt køn til udvalg. Men vi vil arbejde positivt og konstruktivt med beslutningsforslaget ud fra det samme ønske som de radikale, nemlig at fremme ligestillingen.

Vi synes, det er interessant, at man i statsministeriet har indledt overvejelser om, hvorledes man kan fremme ligestillingen mellem kønnene ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg, nævn, kommissioner m.m.

Vi er ikke sikre på, at det radikale forslag på alle punkter er det rigtige, men er meget positive over for at gå ind i en drøftelse af det.

Povl Brøndsted (V):

Fra venstres ligestillingskonference den 10. marts 1984 udgik der en opfordring til regeringen. Man bad regeringen om at leve op til statsministerens skrivelse af 16. oktober 1976 om ligelig repræsentation af mænd og kvinder i råd, nævn, udvalg og kommissioner.

Det er kort og godt udtryk for, at vi inden for venstres rækker er indstillet på, at der skal være en, om ikke absolut så langt, langt større lighed, end vi ser det i dag, og at det i hvert fald ikke skal være en skævhed. For det andet er det et udtryk for, at der ikke rigtig er sket noget på området, selv om det igen og igen, også dette forslag én gang før, har været oppe til drøftelse. Jeg tror nemlig, det er helt rigtigt, at det er placeringer i råd, nævn, udvalg og kommissioner, der bliver det sesam, der kan lukke døren op til placering af kvinder på mange, mange andre pladser.

Vi kan ikke komme bort fra, at det er nødvendigt, hvis man skal have en placering, at man kan få lov til at gøre opmærksom på sig selv. Vi må også indrømme, at der i vore dage er mangel på, skal vi sige lærepladser i det demokratiske værksted, fordi der ikke er de mange små brugsforeninger og andre foreninger, hvor man ligesom går i demokratiets skole og dér lærer tingene og får lejlighed til

at gøre opmærksom på sig selv. Derfor er det vigtigt, at vi, når vi nedsætter udvalg, nævn osv. osv., sørger for lighed og får kvinder placeret.

Jeg tror altså, at det er en meget væsentlig vej at gå, og jeg mener, det er rigtigt, som opfordringen lød fra 10. marts-mødet, at det skal tages alvorligt af vore regeringsmedlemmer og vore ministre, der har det ansvar at nedsætte disse råd, nævn og udvalg. Jeg synes også, der i denne debat skal lyde en opfordring dertil: ja men så gør det da, når vi alle sammen er så utrolig positive over for tanken!

Jeg tror også, vi skal passe på ikke her at låse os fast i et eller andet firkantet system, hvor vi får regler om, at der ved udnævnelser, når man har fundet de kvalificerede, lige sætter to pigenavne på, og så skulle det være i orden. Jeg er bange for, at det kan blive lidt af en narresut, hvor man lader, som om man vil noget, men ikke er ærlig. Nej, det er dér, hvor man nedsætter nævnene og har ansvaret, man skal føle forpligtelsen til at få lighed i sammensætningen, og det er en skam, at vi ikke har fået det gjort for længe siden.

Jeg vil også føje til, at jeg tror, vi vil få megen kvalitet ind i mange af vore udvalg. Det er nu engang en kendsgerning, at mange af de kvinder, der deltager f.eks. i det kommunale arbejde, har lært de mandlige kolleger at arbejde alvorligt med deres sager, fordi det tit viser sig, at kvinderne møder særdeles velforberedt. Dermed være ikke sagt, at mændene er uforberedte, men jeg mener, at den omstændighed, at der deltager både kvinder og mænd, bidrager til, at man får flere arbejdsmetoder og synsvinkler ind i de sager, der skal drøftes.

Jeg vil gerne understrege kvindekongressens resolution; nu må den efterfølges fra ministrenes side, så det ikke er nødvendigt at lave så firkantede forslag.

Ebba Strange (SF):

Da vi førstebehandlede dette forslag i sidste samling, den 22. november 1983, gav jeg på SFs vegne min fulde opbakning til forslaget, og jeg gav som begrundelse, at jeg jo repræsenterer det eneste politiske parti, der faktisk har anvendt og stadig anvender kønskvoteringsinstrumentet i praksis. Vi har gode

[Ebba Strange]

erfaringer med det og mener ikke, det går ud over de demokratiske processer i partiet. Vi har tværtimod oplevet det, som hr. Povl Brøndsted beskrev, nemlig at vi har fået flere forskellige arbejdsmetoder og synspunkter ind ved at sikre os den ligelige kønsmæssige fordeling.

Ligesom i dag gav statsministeren også den 22. november sidste år forslaget en positiv modtagelse. Han fortalte bl.a., at han havde indledt samtaler med forskellige ministre – det var først arbejdsministeren, senere undervisningsministeren – om, hvordan man kunne opnå en forøget kvindelig repræsentation i de forskellige udvalg.

Siden 22. november 1983 har vi oplevet nogle temmelig alarmerende eksempler på, hvordan de forskellige ministre, regeringen består af, fuldstændig har ladet hånt om statsministerens ord og folketingets klare mening. Den 5. april i år nedsatte indenrigsministeren et udvalg til at vurdere regulering og lovgivning inden for genspøjsning, ægtransplantation m.v., et område, der i så høj grad vedrører kvinders liv og helbred. Der var ikke én kvindelig repræsentant, men indenrigsministeren er jo hurtig, så da de første protester var indløbet dels fra kvindeorganisationer, dels fra politiske partier, fik hun hurtigt puttet to kvinder ind.

Den 30. april i år meddelte undervisningsministeren, at han havde nedsat et udvalg til forberedelse af en revision af styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner. Der er fem mænd og ikke én kvinde.

Her vil jeg vende tilbage til det, statsministeren sagde ikke sidste gang, men denne gang, nemlig at hvis man nedsætter et udvalg, der udelukkende består af mænd, skal det være, fordi disse mænd besidder tekniske kvalifikationer på et højt niveau, og at man skal være tilbageholdende med at acceptere, at der ikke findes kvinder, som er i besiddelse af disse kvalifikationer. Det skal i hvert fald udtrykkeligt dokumenteres.

Derfor vil jeg spørge statsministeren, om han under indtryk af, hvad han selv har sagt under den debat, der finder sted her i dag, og den, der fandt sted den 22. november i fjor, vil rette henvendelse til undervisningsministeren og bede ham om at putte nogle kvinder ind i det udvalg, der skal se på styrelsesloven for de videregående uddannelser. Hvis ikke statsministeren vil gøre det, kan

jeg nok finde tilstrækkelig mange andre politikere i denne sal, der gerne vil gøre det. Men jeg synes, det er beskæmmende, at vi skal opleve det på baggrund af den debat, vi havde i fjor.

Nu sker denne behandling jo sent i indeværende samling, så hvor langt vi kommer nu, ved jeg ikke, men jeg synes, det er på tide, at vi kommer nogen vegne, så skulle vi ikke få færdigbehandlet dette forslag i år, håber jeg, det radikale venstre eller måske nogle flere i fællesskab kommer nogen vegne næste år, så vi får truffet nogle beslutninger her i folketinget om, at der nu skal ske noget på dette område.

Brusvang (CD):

Centrum-demokraternes folketingsgruppe takker det radikale venstre for det initiativ, der er taget med forslaget til folketingsbeslutning om fremme af ligestilling mellem kønnene ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg m.v. CD er ganske enig i den intention, der ligger i forslaget. Også CD ønsker at medvirke til at fremme ligestillingen mellem mænd og kvinder.

På den anden side mener jeg, at man ved gennemlæsning af det radikale forslag får den fornemmelse, at det indeholder for mange obligatoriske elementer. Ifølge punkt 1 skal alle offentlige udvalg bestå af både mænd og kvinder. Ifølge punkt 2 skal de indstillende myndigheder tilkendegive, at der skal være balance. Ifølge punkt 3 skal man foreslå dobbelt så mange kandidater, som vedkommende myndighed har ret til at indstille, uanset om man har egnede kandidater eller ej. Ifølge punkt 5 skal man påse, at der ved udpegning af kandidater sikres en lige fordeling osv. Derved mener vi, at ordningen, om den blev vedtaget som foreslået, ville blive for firkantet og vanskelig at operere med, og derfor må jeg give tilslutning til de vurderinger, som statsministeren for et øjeblik siden fremsatte her.

Jeg har med interesse gjort mig bekendt med de oplysninger i forslaget bilag, som er fremført om situationen i Norge, og hvoraf det fremgår, at en lov i Norge tilsyneladende har haft positiv virkning, men det er vel ikke altid, man kan regne med, at en lovgivning i Norge eller Sverige absolut også vil være velegnet for Danmark.

[Brusvang]

Vi er altså fra CDs side betænkelige ved lovsformen og finder, at et lovindgreb på dette område er et uegnet middel. For os er det i højere grad et opinionsspørgsmål: det er de politiske partiers ansvar at påvirke den offentlige opinion i den rigtige retning.

Ove Jensen (FP):

Der er i dag ingen som helst hindring for, at der sker en ligestilling mellem kønnene ved udpegning til offentlige nævn, kommissioner m.m., og derfor er forslaget overflødigt og unødvendigt. Hvis der er et naturligt behov for den ligestilling, det radikale venstre ønsker, vil det forhold regulere sig selv i løbet af ganske få år.

Da forslaget sidst blev behandlet, sagde fremskridtspartiets ordfører, at forslaget i virkeligheden var diskriminerende over for de kvinder, der i kraft af deres egen dygtighed kunne vælges til de forskellige udvalg, nævn og kommissioner, og da fremskridtspartiet ikke ønsker at diskriminere nogen, afviser vi forslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ifølge ligestillingsrådets beretning fra 1983 er kvindeandelen i offentlige råd, nævn og udvalg vokset med 3,2 pct. til 11,4 pct. fra 1976 til 1982. Med denne hastighed – eller jeg skulle nok nærmere sige mangel på samme – vil der gå ca. 80 år, før der bliver køns-mæssig balance i de ca. 600 statslige udvalg, vi har, som vel at mærke har en ikke ringe indflydelse og magt i henseende til, hvordan vort samfund skal styres og planlægges, og denne hast eller mangel på samme er selvfølgelig i sig selv komplet uacceptabel.

Det er også komplet uacceptabelt, at den situation ikke kan ændres, at der kun lyder velvillige ord, og at der fra regeringens side ikke fremsættes noget, som man kan have velviljen i, for indtil nu har velvilje ikke skabt en større hast.

De radikales forslag har til hensigt at ændre denne sørgelige kendsgerning. Man kan diskutere, om forslaget indeholder den rigtige trylleformular, men vi vil være positivt indstillet over for det og vil gerne arbejde videre. Vi vil i virkeligheden også gerne gå videre i forhold til forslaget og sige, at der må ske en form for mere direkte positiv særbehandling af kvinder, for så længe vi er ulige i for-

hold til mændene, må der positive særforanstaltninger til, for at vi kan blive stillet lige.

Det er mere end katastrofalt, at kvinders erfaringer, som er forskellige i forhold til mænds, fordi vi opdrages forskelligt i samfundet og har forskellige erfaringer, i så ringe grad bliver en del af den beslutningsproces, som sker i de udvalg og kommissioner, hvor magten i vort samfund i meget høj grad ligger. På den måde bliver samfundets styring præget af en mandsdomineret måde at tænke på. Det vil sige, at styringen og planlægningen bliver komplet amputeret, fordi den ene halvdel af befolkningen mangler. Vi kvinder udgør jo halvdelen – ja, faktisk udgør vi mere end halvdelen – af befolkningen, og dette forhold skulle vores andel i de besluttede organer selvfølgelig også afspejle.

Men selv om dette forslag blev vedtaget, var vi ikke kommet ret meget videre, for kvinders muligheder for at deltage i beslutningsprocesserne er stadig meget ringere end mændenes. Hvis vi holder os til tallene fra ligestillingsrådets beretning, er kvinders arbejdsløshed langt alvorligere end mænds: 12,2 pct. mod mænds 9,8 pct., og ikke-faglærte kvinders timeløn ligger 10 pct. under ikke-faglærte mænds. Kvindelige funktionærs månedsløn udgør kun 72,8 pct. af mænds. Det er jo ikke, fordi kvinder er dummere – og det er der jo heller ingen herinde der tør sige, selv om de måske inderst inde skulle mene det – men fordi det samfund, vi lever i, har nogle betingelser, der er forskellige for kvinder og mænd, og hvis ulige mennesker skal stilles lige, må de, der er dårligst stillede i dag, altså have en fortrinsret.

Ordføreren for fremskridtspartiet sagde, at forslaget var inderlig overflødigt, og at kvinder ved egen dygtighed sagtens kunne komme ind i de nævnte råd. Problemet er bare, at de, der tager beslutningerne om, hvem der skal ind i disse råd, er mænd, og kvalifikationer bedømmes ikke altid objektivt, men subjektivt.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg har fuld forståelse for, at ordførernes bemærkninger til beslutningsforslaget denne gang ikke var fuldt så uddybende, som de var ved den behandling, der fandt sted i november, men jeg kan glæde mig over og på mit partis vegne takke for, at der fortsat er

[Ole Vig Jensen]

en meget bred tilslutning til dette beslutningsforslag, og der er faldet en række udmærkede bemærkninger undervejs.

Jeg synes også, man her kan glæde sig over, at statsministeren allerede er klar med nye tanker og ideer, som kan fremlægges for udvalget med henblik på nu at gå i gang med det arbejde, som gerne skulle medføre, at vi opnår at virkeliggøre den målsætning, som dette beslutningsforslag indeholder.

Statsministeren havde et enkelt forbehold med henblik på udpegnings af mænd og kvinder til udvalg og kommissioner m.v., et forbehold, som jeg mener man er nødt til at acceptere. Det forholder sig jo sådan, at også mandlige kandidater har deres begrænsninger, så vi kan blive nødt til at acceptere, at der også er udvalg, hvor mændene er i mindretal, måske oven i købet et lille mindretal; så barsk kan livet altså også være for mænd.

Men ellers er der også fra regeringens side, forstår jeg, fuld tilslutning til, at man nu for alvor må gøre noget ud af at sikre en mere ligelig repræsentation.

Fru Helle Degn eksemplificerede sine seneste erfaringer – jeg tør måske sige sine seneste dårlige erfaringer – med henblik på udpegnings af repræsentanter til udvalg og kommissioner, og det er vel desværre rigtigt, at sådanne eksempler kan findes, efter at der ellers er udtrykt vilje til, at dette skulle ændres. Det er, synes jeg – og fru Ebba Strange var også inde på det – en ekstra understregning af, at nogen må have hånd i hanke med virkeliggørelsen af de intentioner, der ligger i dette forslag, og det er formentlig statsministeren, der bedre end nogen anden kan sikre, at der i alle ministerier tages det hensyn, som regeringen her selv har tilsluttet sig.

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang takke for tilslutningen. Jeg er enig med fru Ebba Strange i, at det ville være lykkeligt, hvis vi kunne nå at gøre forslaget færdigt i denne folketingssamling. Realistisk bedømt bliver det nok svært, men det må så betyde, at vi straks i den nye folketingssamling på ny påbegynder arbejdet og bliver færdige så hurtigt som muligt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Fru Ebba Strange stillede mig et spørgsmål, der drejer sig om undervisningsministerens nedsættelse af et særligt udvalg, som vist

skulle rådgive ministeren med henblik på ændringer i styrelsesloven. Jeg kan da godt se, at det virker ejendommeligt, hvis dette udvalg er, jeg havde nær sagt bemandet kun med mænd, og det vil jeg gerne have lejlighed til at drøfte med undervisningsministeren. Det kan vel heller ikke være konsekvensen af, at ministeren netop for nylig har ønsket at ansætte en kvindelig departementschef.

Også jeg glæder mig over førstebehandlingen, som jo betyder, at vi nu igen kan få gang i arbejdet i udvalget. Jeg håber, at vi hurtigt når nogle konklusioner, som sikrer os det mål, der alligevel har fået bred tilslutning her i dag, nemlig at vi får flere kvinder med i det arbejde, som udføres overalt i samfundslivet i nævn, kommissioner og tilsvarende. Det er nu engang af stor betydning, for det vil ligesom vise vejen og, tror jeg, få konsekvenser for kvinders deltagelse på mange andre leder og kanter i det offentlige liv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til finansministeren:

»I hvilket omfang har ministeren inddraget medarbejderne via samarbejdsudvalgene i planlægningen og gennemførelsen af regeringens moderniseringsprogram?«

Af Carsten Andersen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 10/4 84. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 84).

Begrundelse

Carsten Andersen (SF):